

Wapenunie – Union Armes

SOMMIGE GOUVERNEURS BLIJVEN WEIGEREN WAPENWET UIT TE VOEREN

1. Provinciegouverneur onschendbaar ?

De voorbij weken worden wij overspoeld door onrustwekkende berichten van wapenbezitters overal te lande. Met dien verstande dat het overgrote deel van de opmerkingen afkomstig is uit de provincie Oost-Vlaanderen. Blijkbaar heeft de gouverneur aldaar (de heer André Denys, O-VLD), ondanks zijn lange ervaring als Vlaams Parlements lid, het altijd moeilijk gehad om te aanvaarden dat de wetten in een land gestemd worden door een democratisch verkozen parlement.

Het (federaal) parlement heeft de taken van de gouverneur duidelijk omschreven. De gouverneur handelt als "territoriaal gedeconcentreerde" overheid die de federale wapenwet moet uitvoerenⁱ. Daarbij heeft de gouverneur geen enkele beleidsruimte. Zowel de Minister van Justitieⁱⁱ als de Raad van Stateⁱⁱⁱ kwam reeds tot deze conclusie. In arrest 214.913 van 1 september 2011 wordt dit principe bijzonder duidelijk door de Raad van State omschreven:

"Het particulier wapenbezit is echter geen aangelegenheid waaromtrent de provinciale overheden een eigen beleid kunnen voeren. Wanneer de provinciegouverneur beslissingen neemt op grond van de wapenwet, handelt hij als vertegenwoordiger van de federale overheid en niet als bestuursorgaan van de provincie."

Het verbaast ons dus dat de duidelijke wetteksten, de ondubbelzinnige instructies van de Minister van Justitie en de heldere rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege in ons land geen belemmering vormen voor de volgehouden overtredingen van de wapenwet door bepaalde gouverneurs. Dit wekt minstens de indruk dat de gouverneurs menen dat ze onschendbaar zijn. Er is nochtans geen enkele strafrechtelijke immuniteit voor de gouverneurs. Strafrechtelijke procedures tegen gouverneurs en afzettingen blijven voorlopig evenwel uitzonderlijk.

De heer Denys blijft zich toch de macht aanmatigen om de wapenwet niet uit te voeren en een eigen beleid te voeren. Wij verwijzen in dit verband naar de tussenkomst van de heer Denys in de parlementaire werkgroep ter evaluatie van de wapenwet^{iv}. In zijn betoog meent de heer Denys dat de zogenaamde "rambo moordwapens" moeten verboden worden. Blijkbaar bestaan er in de fantasiewereld van de betrokken ambtenaren dus wapens die moorden onafhankelijk van enige menselijke tussenkomst. De heer Denys heeft de gelegenheid gehad om zijn standpunt toe te lichten in het parlement. Ook de heer Debaene (medewerker wapendienst Oost-Vlaanderen) kon verschillende parlementsleden inspireren tot initiatieven (parlementaire vraagstelling, wetsontwerpen, ...) in die zin. De stellingen van de heer Denys en van zijn medewerker worden echter niet gevolgd en zijn kennelijk niet overtuigend. Nooit

Wapenunie – Union Armes

---

werd een parlementaire meerderheid gevonden om de Oost-Vlaamse ideeën om te zetten in een wettekst. Niets wijst erop dat dit zal gebeuren.

Het eigenninnige optreden van de heer Denys is dus op geen enkele manier democratisch gelegitimeerd, temeer daar de gouverneur over zijn optreden namens de federale overheid ook geen verantwoording moet afleggen aan de provincieraad. De gouverneur wordt niet democratisch door de bevolking verkozen.

De koppige gouverneur heeft nooit kunnen verwerken dat voor zijn ideeën geen meerderheid bestaat bij de bevolking. We merken trouwens nog op dat er een zeer groot maatschappelijk draagvlak bestaat voor de huidige wapenwet. Uit een onderzoek van het Vlaams Vredesinstituut bleek dat 87,4% van de bevolking van mening is dat het mogelijk moet zijn om voor het sportschieten een vuurwapen te bezitten^v.

2. Overeenstemming wapentype als “achterpoortje” ?

Dus veranderen sommige provinciale wapendiensten het geweer van schouder. Onmiddellijk na de publicatie van de wapenwet dachten de Gentse ambtenaren een achterpoortje te hebben ontdekt in de wapenwet om alsnog een beleid te voeren zodat hun provincie gevrijwaard zou worden van “rambo moordwapens”.

Artikel 11, §3, tweede lid van de wapenwet eist dat *"het type wapen moet overeenstemmen met de reden waarvoor het gevraagd wordt"*.

Ten onrechte meende de gouverneur dat de mogelijkheid om deze overeenstemming te beoordelen hem opnieuw een beleidsruimte toekent om toch een lijst met “ongewenste wapens” (in het hoogst-wetenschappelijk jargon van de provinciale diensten “rode” wapens genoemd) op te stellen. Voor wapens uit deze lijst werden argumenten gezocht om aan te voeren dat het wapentype niet overeenstemt met de ingeroepen wettige redenen.

De beslissingen van de gouverneur werden echter systematisch vernietigd door de Minister van Justitie die wel een juiste toepassing van de wapenwet maakt. De gouverneur besliste dan maar om geen vergunningen meer af te geven voor wapens uit zijn “rode lijst”. Daardoor zagen Oost-Vlaamse wapenbezitters zich gedurende jaren verplicht om voor bijna elke aanvraag voor een semiautomatisch wapen, de wachtperiode van vier maanden uit te zitten en dan binnen het tijdsvenster van 15 dagen een beroep aan te tekenen bij de Minister van Justitie. Na enkele maanden werd de vergunning dan door de Minister van Justitie toegekend.

We merken overigens op dat het laten begaan van de heer Denys ook andere gouverneurs heeft aangezet tot wetsovertredingen. In de provincie Antwerpen besliste men bijvoorbeeld om geen vergunningen meer af te geven voor de zogenaamde “baby wapens”, met name compacte handvuurwapens (merk opnieuw het meer kleurrijke dan wetenschappelijke jargon op van de provinciale diensten). Dit onwettige beleid is gestoeld op dezelfde gronden als het beleid van de gouverneur van Oost-Vlaanderen. Het vreemde is dat de Minister van Justitie in deze dossiers wel de redenering van de gouverneur te Antwerpen volgde en, tot voor kort, dus ook in beroep de vergunningen voor “baby wapens” weigerde.

Wapenunie – Union Armes

---

3. Rechtspraak Raad van State

De aanhoudende stroom van beslissingen met twijfelachtige wettelijke basis heeft ertoe geleid dat verschillende dossiers werden voorgelegd aan de Raad van State. Alle ons bekende dossiers hebben betrekking op het weigeren van vergunningen voor “baby wapens” door de Minister van Justitie.

Een eerste arrest van 29 september 2011 had betrekking op de motivering van de beslissing van de overheid^{vi}. Er werden geen middelen ten gronde (over de schending van de wapenwet zelf) ingeroepen tijdens de procedure. De Raad van State besliste dat de aanvrager moet aantonen dat “*het wapen ontworpen zou zijn voor regelmatig gebruik op een schietstand en niet voor uitzonderlijk gebruik als verweerwapen op korte afstand*”. In casu had de aanvrager enkel een attest van slagen voor de praktische proef voorgelegd. Er werd niet op overtuigende wijze aangetoond dat het wapen wel degelijk nuttig gebruikt kan worden voor het sportief- of recreatief schieten.

Hoewel over de vraag ten gronde (nl. hoe de vereiste overeenstemming van het wapentype juist geïnterpreteerd moet worden) geen enkele uitspraak werd gedaan, greep de overheid dit arrest wel aan om haar beleid verder te zetten. Na dit arrest merkten we een opmerkelijke toename van het aantal negatieve beslissingen. Sommige gouverneurs gingen zelfs nog verder en grepen de vijfjaarlijkse controles aan om bezitters van “baby wapens” aan te schrijven en hen te laten weten dat ze afstand moeten doen van hun wapens. In een aantal gevallen werd zelfs tot een intrekking van de vergunning besloten.

Pas recent heeft de Raad van State zich echter uitgesproken over de grond van de zaak. Bij de beoordeling van de zaak verwijst de Raad van State naar de gecoördineerde omzendbrief over de toepassing van de wapenwet. Daarin wordt vermeld dat het wapentype overeenstemt met de ingeroepen wettige reden indien kan worden aangetoond dat het type wapen nuttig kan worden gebruikt voor de ingeroepen wettige reden. In het arrest wordt dit verwoord als volgt:

“Artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, van de wapenwet bepaalt eveneens dat het "type wapen moet overeenstemmen met de reden waarvoor het gevraagd wordt”.

Uit de memorie van toelichting bij het ontwerp van wapenwet blijkt dat de wetgever een einde wenste te maken aan "de bestaande versnippering", dat met de wet "meer eenheid en gelijkheid (wordt) beoogd", dat de voorwaarden om een wapenvergunning te verkrijgen in de wet worden vastgesteld omwille van "de bezorgdheid elke vorm van willekeur en subjectiviteit te vermijden" en dat "gezien de wettige reden kan verschillen afhankelijk van de situatie, het type wapen en de hoedanigheid van de betrokken persoon, (...) de in de wet opgesomde aanvaardbare redenen met alle nodige nuanceringsen (zullen) worden gepreciseerd in een uitvoeringsbesluit" (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2263/1, p. 25-26).

Dergelijk besluit werd echter tot op heden niet uitgevaardigd. Dit belet evenwel niet dat de verwerende partij dient na te gaan of het type wapen overeenstemt met de wettige reden waarvoor de vergunning wordt gevraagd. Gelet op de wil van de wetgever om de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheden

Wapenunie – Union Armes

---

te beperken, beschikken die overheden daarbij slechts over een beperkte appreciatiemarge.

In de omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving wordt overeenstemmen met de wettige reden omschreven als "nuttig zijn in dit kader".

Deze rechtspraak is duidelijk. Als het type wapen gebruikt mag worden op een schietstand, dan stemt het wapentype overeen met de ingeroepen reden “sportief en recreatief schieten”. De Raad van State merkt terloops nog op dat “de wapenwet [...] naar de wil van de wetgever, over het hele land op dezelfde wijze [dient] te worden toegepast.”

Een burger kan redelijkerwijze verwachten dat de gouverneurs zich schikken naar de arresten van het hoogste administratieve rechtscollege. Wat de wapenwet betreft, moet dit echter nog blijken. Doordat de gouverneur strikt genomen niet verplicht is om een beslissing te nemen en, door systematisch niet te beslissen, telkens een beroep bij de Minister van Justitie noodzakelijk maakt, zijn het steeds de beslissingen van deze laatste die het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad van State. Het gevolg hiervan is dat de gouverneur onverantwoordelijk blijft - het is telkens de Minister van Justitie die de vergunning moet verlenen of, desgevallend, een beroep bij de Raad van State moet ondergaan.

Zo bevestigt de gouverneur van Antwerpen nu reeds dat hij de vergunningen voor kleine handvuurwapens zal blijven weigeren, in weerwil van hoger vermeld duidelijk arrest van de Raad van State. De Minister van Justitie moet de vergunning dan maar in de beroepsfase toekennen.

4. Nieuwe beslissingen Minister van Justitie

Na dit arrest nam de Minister van Justitie enkele beslissingen over wapens uit de “rode lijst”. Daarbij werden enkele vergunningen geweigerd voor wapens waarvan het oorspronkelijk ontwerp in de mogelijkheid voorzag om volautomatisch te schieten (zoals b.v. UZI's, originele Kalashnikovs of een M16).

Belangrijk is om op te merken dat de Minister van Justitie de “rode lijst” niet volgt. De beslissingen van de Minister kunnen dus in geen geval begrepen worden als een instemming met de praktijken van de Oost-Vlaamse en Antwerpse gouverneurs. Wapens die als semiautomaat geproduceerd werden of waarvoor voldoende is aangetoond dat ze onomkeerbaar geconverteerd werden tot semiautomatische wapens, worden nog steeds vergund. In geval van twijfel kan een attest van de proefbank worden gevraagd. Uiteraard moet de betrokkene steeds aan alle andere vergunningsvoorwaarden voldoen, moet worden aangetoond dat het wapen nuttig gebruikt kan worden in het kader van sportief of recreatief schieten en mogen er geen indicaties zijn dat het wapenbezit gevaar kan opleveren voor de openbare orde.

Wapenunie – Union Armes

Zoals kan worden verwacht, is het beleid van de Minister van Justitie in deze volstrekt in overeenstemming met de wapenwetgeving. Volautomatische wapens zijn immers verboden. Bij de behandeling van het hoger beroep kan de Federale Wapendienst de nodige stukken vragen waaruit blijkt dat het aangevraagde wapen wel degelijk halfautomatisch schiet en niet kan worden omgevormd tot een volautomatisch wapen.

5. Reactie gouverneur Oost-Vlaanderen

De beslissingen van de Minister van Justitie in enkele specifieke gevallen (waar minstens twijfel was over het al dan niet onomkeerbaar halfautomatisch functioneren van het wapen) worden nu opgepikt door de gouverneur van Oost-Vlaanderen om zijn onwettig beleid te ondersteunen. Blijkbaar meent de gouverneur, ten onrechte, steun te kunnen vinden in de beslissingen van de Minister.

Na enkele jaren stevast dossiers over lange semiautomaten gedurende vier maanden te laten liggen, neemt de gouverneur nu snel een weigeringsbeslissing. Dit is alvast positief aangezien de wapenbezitters nu geen vier maanden meer hoeven te wachten en onmiddellijk het administratief beroep kunnen indienen bij de Minister van Justitie.

De “motivering” van de beslissingen is steeds dezelfde en luidt als volgt:

"dat één van de voorwaarden erin bestaat dat het wapen waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, moet overeenstemmen met de reden waarvoor dat wapen zal gebruikt worden;

overwegende dat de administratieve overheid in deze weliswaar over een nauwe beoordelingsmarge beschikt, doch dat zij kan vaststellen dat niet wordt voldaan aan de voormelde voorwaarde wanneer er sprake is van manifeste ongeschiktheid van het wapen voor het voorgewende doel, of als het kennelijk onredelijk zou zijn het wapen voor dat doel aan te wenden;

dat in voorliggend geval dient vastgesteld dat beide punten van toepassing zijn;

dat het wapen waarop de vergunningsaanvraag van [X] betrekking heeft, oorspronkelijk voor militair gebruik is ontworpen en door het ontbreken van de mogelijkheid om volautomatisch te schieten niet significant minder gevaarlijk is geworden en evenmin plots geschikt is geworden als wapen voor sportief en recreatief schieten door particulieren in een schietstand, vermits het zijn overige kenmerken als volautomatisch vurend wapen heeft behouden, in het bijzonder op het vlak van efficiëntie en ergonomie;

dat het bezit van dergelijk wapen door particulieren in de hedendaagse maatschappij niet te verantwoorden is omdat het geconcipeerd is als aanvalswapen (en niet als precisiewapen) en aldus particulieren toelaat ervaring op te doen in het schieten met bijzonder dodelijke militaire wapens (waarvan de functionaliteit volautomatisch vuren niet steeds even onomkeerbaar door de fabrikant werd uitgeschakeld);

Wapenunie – Union Armes

---

dat het recht op het beoefenen van een hobby niet onbeperkt is en meer bepaald de grenzen van de redelijkheid niet mag overschrijden, te meer omdat er voor het beoefenen van die hobby nog tientallen andere wapentypes beschikbaar zijn die speciaal hiervoor ontworpen werden;

dat de vergunningsaanvraag van [X] om die redenen kennelijk onredelijk is

overwegende dat de minister van Justitie een aantal gelijkaardige vergunningsaanvragen om bovenvermelde redenen in beroep heeft geweigerd"

In casu had dit besluit betrekking op de aanvraag van een AR-15 die nooit de mogelijkheid had om volautomatisch te schieten en zelfs niet kon worden omgebouwd naar een automatisch wapen. De motivering is dus volledig ongegrond.

Bovendien houdt de beslissing geen rekening met hoger vermelde rechtspraak van de Raad van State. De vergunning wordt immers geweigerd omdat het wapen “manifest ongeschikt” zou zijn voor sportief en recreatief schieten. Daarnaast wordt gezegd dat de aanvraag “kennelijk onredelijk” zou zijn, terwijl de aanvraag niet alleen redelijk maar ook gegrond is. De Minister van Justitie schrijft zelf in een omzendbrief dat wapens die “nuttig gebruikt kunnen worden” in het kader van sportief en recreatief schieten, vergunbaar zijn. Welnu, het wapen in kwestie is bruikbaar voor de discipline ordonnantieschieten en wapens van dit type worden al tientallen jaren gebruikt op schietstanden. De wapens, van Duits fabricaat, zijn bijzonder precies zodat ze bij uitstek geschikt zijn om wedstrijden mee te schieten.

Volgens de Raad van State moet de gouverneur aantonen dat het wapen niet nuttig gebruikt kan worden voor het sportief en recreatief schieten. Dit kan hij niet doen door erop te wijzen dat het wapen ontworpen is voor een ander doel, of door erop te wijzen dat er andere wapens meer geschikt zijn voor dit doel. In een arrest lezen we daarover het volgende:

“Het bestreden besluit concludeert dat het wapen waarvoor de verzoeker een vergunning vraagt niet geschikt is voor het sportief schieten en minstens gevaarlijk voor het recreatief schieten, aangezien het door de geringe omvang en in het bijzonder de heel korte loop te moeilijk beheersbaar is om er met precisie mee te schieten. Het is, eveneens luidens het bestreden besluit, ook niet ontworpen om ermee aan sportief of recreatief schieten te doen en het wordt normaal niet gebruikt voor deze doeleinden, omdat het enkel geschikt is voor zelfverdediging op korte afstand.

*Uit deze motivering blijkt niet dat het type wapen waarvoor de vergunning wordt gevraagd niet nuttig **kan** worden gebruikt voor sportief en recreatief schieten op een schietstand. De omstandigheid dat het betrokken wapen omwille van zijn kenmerken normaal niet voor dergelijke doeleinden wordt gebruikt is geen afdoende motief om aan te nemen dat het wapen niet voor die doeleinden kan worden gebruikt. De verwerende partij verduidelijkt evenmin waarom de moeilijke beheersbaarheid van het wapen het gebruik ervan voor recreatief schieten gevaarlijk maakt.”(eigen nadruk)*

Wapenunie – Union Armes

In het licht van deze rechtspraak is duidelijk dat de gouverneur in zijn beslissing twee voorwaarden toevoegt aan de wapenwet, te weten (i) dat de vergunningsaanvraag betrekking moet hebben op een wapen dat oorspronkelijk voor sportief en recreatief ontworpen is (of minstens niet voor militair gebruik ontworpen is), en (ii) dat het wapen in de ‘hedendaagse maatschappij’ niet als ‘aanvalswapen’ mag geconcipeerd worden (zonder een van beide begrippen nader te definiëren).

De beslissing gaat nog verder door te suggereren dat particulieren hun hobby dan maar moeten uitoefenen met de *“nog tientallen andere wapentypes ... die speciaal hiervoor ontworpen werden”*.

Het komt uiteraard niet aan de gouverneur toe om te bepalen met welke wapens particulieren al dan niet in aanraking kunnen komen. De wetgever bepaalt immers welke wapens verboden zijn en welke vergunningsplichtig zijn. In artikel 3, §1, 3° van de wapenwet heeft de wetgever het bezit van wapens voor “uitsluitend militair gebruik”, waaronder automatische vuurwapens, verboden. De gouverneur kan zich niet in de plaats van de wetgever stellen door een vergunningsbeleid te voeren dat *de facto* tot gevolg heeft dat andere types wapens die ook civiel bruikbaar zijn als verboden worden beschouwd.

Voorts komt het uiteraard niet aan de gouverneur toe om te beoordelen welke wapens het meest geschikt zijn voor het beoefenen van de hobby. Bovendien hebben de door hem als “aanvalswapens” afgeschilderde vuurwapens wel degelijk sportieve en recreatieve verdiensten. Indien de gouverneur daartoe bereid is, nodigen we hem graag uit op een van de vele schietevenementen waarop deze verdiensten op ondubbelzinnige wijze worden gedemonstreerd.

Ten slotte doen dergelijke beslissingen afbreuk aan een aantal grondwettelijk gewaarborgde rechten, met name (i) de vrijheid van persoon en het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel^{vii} aangezien de administratieve beslissing als gevolg heeft dat een persoon strafrechtelijk vervolgbaar wordt op een niet-wettelijke basis; (ii) het recht op “culturele en maatschappelijke ontplooiing”^{viii} en (iii) het eigendomsrecht^{ix} aangezien de vergunningsaanvrager uit de eigendom van zijn wapen kan worden ontzet. Deze grondwettelijke rechten hebben gemeen dat enkel een wet deze rechten kan beperken. In casu dient dus enkel rekening te worden gehouden met de wapenwet waarbinnen een wettelijk kader gecreëerd wordt voor individuele activiteiten met wapens. Het komt niet aan de gouverneurs toe om dit wettelijk kader te wijzigen en, indien zij dit toch doen, stellen zij zich aldus in de plaats van de wetgevende macht.

Om de wapenbezitters die het slachtoffer zijn van de willekeur van gouverneurs bij te staan zullen wij modellen van beroepsschriften publiceren op onze website. Let wel: deze modellen zijn enkel bruikbaar voor aanvragen die betrekking hebben op wapens die altijd halfautomatisch geweest zijn. Bij voorkeur wordt een attest van de proefbank voorgelegd waaruit dit blijkt. Aanvragen voor omkeerbaar geconverteerde automatische wapens kunnen terecht door de gouverneurs, of door de Minister van Justitie worden geweigerd. In dergelijke gevallen is een administratief beroep dan ook niet zinvol.

Wapenunie – Union Armes

---

6. Wanbeleid gouverneurs is een gevaar voor de openbare orde

Wij moeten vaststellen dat sommige gouverneurs een eigen beleid willen voeren. Om politieke of morele redenen weigeren ze de wapenwet uit te voeren. In een rechtsstaat mag voor dergelijke praktijken geen plaats zijn. De wet is immers van toepassing voor iedereen, ook voor de gouverneurs en hun ambtenaren. Het is hypocriet dat de overheid vraagt dat wapenbezitters de moeite doen om de wapenwetgeving te leren begrijpen en na te leven, terwijl zij zelf menen niet gebonden te zijn door alle bepalingen van de wapenwet en ook kunnen weigeren om de hun opgedragen taken, zoals het toepassen van de vergunningscriteria bij beslissingen over wapenvergunningen, uit te voeren.

Deze situatie veroorzaakt rechtsonzekerheid en bijkomende kosten voor wapenbezitters die zich steeds tot de federale Minister van Justitie moeten wenden. Op het niveau van deze dienst begint de werkdruk toe te nemen, net omdat de gouverneurs hun werk niet doen.

De situatie heeft echter ook gevolgen voor de veiligheid in de betrokken provincies. Zo valt op dat de provincies die een “eigen beleid” voeren (voornamelijk Oost-Vlaanderen en Antwerpen) de grootste achterstand hebben bij registratie van vuurwapens. Daardoor is bijvoorbeeld het Centraal Wapenregister nog steeds niet bijgewerkt. Als er geen juiste registratie is van legale wapens, is het ook onmogelijk om op te treden tegen illegaal wapenbezit.

De volgehouden wetsovertreding van de betrokken gouverneurs is dus zeker niet in het belang van de openbare veiligheid, wel in tegendeel.

In het belang van de openbare veiligheid zal onze vereniging dan ook de wantoestanden blijven aanklagen. Daarbij zullen alle juridische actiemiddelen worden aangewend met als uitsluitende bedoeling een correcte toepassing van de wapenwet te eisen. Niet meer, maar ook niet minder.

EINDNOTEN

ⁱ *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, 2263/1, p. 25

ⁱⁱ Punt 2 omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wet houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (wapenwet), *BS* 9 juni 2006; punt 9.1.1. omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving, *BS* 2 december 2011

ⁱⁱⁱ RvS arresten nr.214.931, 220.039 en 220.040

^{iv} *Parl. St. Kamer*, 2007-2008, nr. 474/6, p. 84

^v DUQUET, N. en VAN ALSTEIN, M. “Vuurwapens. Handel, bezit en gebruik”, Acco, Leuven, 2011, p. 164 e.v.

^{vi} RvS arrest nr. 215.411 van 29 september 2011

^{vii} Artt. 12 en 14 G.W.

^{viii} Art. 23, 5° G.W.

^{ix} Art. 16 G.W.